

Emlékek markolnak belém,

rád gondolok, holt nagyapám.

S mintha tündéri, enyhe fény

villanna rám,

felmerül lágyan renyhe, szűz

magányomban halk mosolyod,

amely, akár a rőzsetűz

ellobogott.

Szavadat hallom zengeni

s látom kabátod álmatag,

ahogy szilaj szél lengeti,

mint szárnyakat.

Látom eres, gyűrűs kezéd

s barna, parázsló szivarod,

belőle kékes, réveteg

füst csavarog.

Egyszerű, emberi, meleg

sorsod volt, halott nagyapám,

bolyongtál dús szőlőhegyek

hús oldalán

s aranypárás, mély völgyeken.

S rózsaszínű, tréfás derű

mókázott szádon szüntelen.

Bús, gyenge fű

lepi már süppedt sírodat,

te kedves, vidám öreg úr

s befed a köd s az alkonyat.

Jaj, szertehull

minden, minden, szép tetteid

elenyésztek. Új emberek

harca dúl a holtak szelíd

pora felett.

Terád ugyan ki gondol itt?

Még néhányunk szívében élsz

s ha mi meghalunk, elborít

a feledés.